

**Про увічнення пам'яті поборників державної незалежності України – учасників
подій Української революції 1917-1921 років**

З метою популяризації історії українського державотворення, національно-визвольної боротьби українців, а відтак патріотичного виховання громадян, формування національної ідентичності, увічнення пам'яті визначних поборників державної незалежності України – учасників подій Української революції 1917-1921 років, життя і діяльність яких пов'язані з історією Полтавщини, відповідно до Указу Президента України від 22 січня 2016 року № 17/2016 «Про заходи з відзначення 100-річчя подій Української революції 1917-1921 років», постанови Кабінету Міністрів України від 26 жовтня 2016 року № 777-р «Про затвердження плану заходів з відзначення 100-річчя подій Української революції 1917-1921 років та вшанування пам'яті її учасників на період до 2021 року», розпорядження голови Полтавської обласної державної адміністрації від 30 березня 2016 року № 130 «Про відзначення в області 100-річчя подій Української революції 1917-1921 років», керуючись частиною 2 статті 43 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні», враховуючи рекомендації постійної комісії Полтавської обласної ради з питань освіти, науки та культури,

ОБЛАСНА РАДА ВИРІШИЛА:

1. Рекомендувати Полтавській обласній державній адміністрації, районним державним адміністраціям, районним радам, виконавчим комітетам міст обласного значення, об'єднаним територіальним громадам області вжити заходів щодо увічнення пам'яті поборників державної незалежності України – учасників подій Української революції 1917-1921 років. Про вжиті заходи інформувати щороку до 10 грудня Управління культури Полтавської обласної державної адміністрації для узагальнення інформації та подання її до 25 грудня Полтавській обласній раді.

2. Затвердити Список пам'яті поборників державної незалежності України – учасників подій Української революції 1917-1921 років (додаток № 1 на 8 аркушах).

3. Затвердити Положення про порядок занесення до Списку пам'яті поборників державної незалежності України – учасників подій Української революції 1917-1921 років (додаток № 2 на 1 аркуші).

4. Організацію виконання рішення покласти на Управління культури Полтавської облдержадміністрації, контроль за його виконанням – на постійну комісію Полтавської обласної ради з питань освіти, науки та культури.

**ГОЛОВА
ОБЛАСНОЇ РАДИ**

О.Ю. БІЛЕНЬКИЙ

Додаток №1
до рішення
_____ сесії обласної ради
сьомого скликання
від _____

Список
видатних поборників державної незалежності України – учасників подій
Української революції 1917-1921 років

Члени першого Українського уряду – Генерального Секретаріату

Мартос Борис Миколайович (20.05.1879, м-ко Городище, тепер смт.) Градизьк Глобинського району Полтавської обл. – 19.10.1977, м. Ірвінг-Тон, США) – політичний, державний і громадський діяч, організатор кооперативного руху Член Української Центральної Ради від УСДРП. Входив до складу ЦК Селянської спілки, заступник толови, Генеральний секретар земельних справ у першому складі Генерального секретаріату Української Центральної Ради. За часів Директорії УНР - міністр продовольчих справ, міністр фінансів і голова Ради народних міністрів УНР.

Петлюра Симон Васильович (10.05.1879, м. Полтава – 26.05.1926, м. Париж) – державний, військовий, громадський та політичний діяч, публіцист. На I Всеукраїнському військовому з'їзді обраний до складу Українського генерального військового комітету, згодом очолив його. Генеральний секретар військових справ в Генеральному Секретаріаті Української Центральної Ради У січні 1918 р. очолив Гайдамацький Кіш Слобідської України, взяв активну участь в боротьбі з російськими більшовиками. У 1919–1926 рр. - голова Директорії та Головний отаман військ УНР.

Стешенко Іван Матвійович (24.06.1873, м. Полтава – 30.07.1918, м. Полтава) – громадський і політичний діяч, педагог, письменник. Після революції 1917 – організатор і голова Товариства шкільної освіти, член Української Центральної Ради. Генеральний секретар (з червня 1917 р), згодом - міністр (січень-лютий 1918 р.) освіти. Співредактор «Робочої газети» (1917-1918 рр.). Більшовицька організація Зінківського повіту засудила того на смерть і він був в убитий у Полтаві. Похований у Києві.

Старшини армії Української Народної Республіки

Білинський Михайло Іванович (Белінський) (04.11.1883, Полтавщина – 17.11.1921) – військовий діяч, старший лейтенант Військово- морського флоту УНР з 26.12.1917 р. – директор контрольного департаменту Секретаріату Морських справ Центральної Ради. З 28.04.1918 р. начальник Головної військово-морської господарчої управи Морською міністерства УНР, згодом – Української Держави. З 25.12.1918 р. – в.о. міністра Морських справ Директорії

УНР 3 травня 1920 р. – міністр внутрішніх справ УНР. Учасник Другого Зимового походу Армії УНР.

Голуб Андрій (17.05.1887, м. Лохвиця – 30.03.1966, США)

Горліс-Горський Юрій – творчий псевдонім **Юрія Юрійовича Городянина-Лісовського** (14.01.1898, с. Демидівка на Полтавщині – 27.09.1946, Аугсбург, ФРН) – український військовий і громадський діяч, письменник, старшина Армії УНР. Учасник Першої світової війни. Воював у Дикій дивізії з Юрієм Дроботковським (Андрій Чорнота), Олесем Козир-Зіркою та Петром Філоненком. В роки Національної революції — хорунжий Богданівського полку Запорізької дивізії Армії УНР, до якої вступив у віці 20 років. Автор прозових творів «Отаман Хмара» (1934), «Червоний чортополох» (1935), «Холодний Яр» (1937), «Ave Dictator» (1941), спогадів «Між живими трупами», що вважаються втраченими.

Дяченко Петро Гаврилович (30.01.1895, с. Березова Лука, тепер Гадяцького району Полтавської обл. – 23.04.1965, США) – військовий діяч, полковник Армії УНР (генерал-хорунжий в еміграції). 27.03.1918 у Полтаві з невеличким партизанським загonom влився до кінної сотні 2-ю Запорізького іншого полку Армії УНР. З 16.11.1918 – командир сотні, яка в кінці 1918 р. була розгорнута у Кінний дивізіон Чорних Запорожців ім. полковника П. Болбочана Дієвої армії УНР. З 17.03.1919 – командир Кінного полку Чорних Запорожців (або Черношличників) Дієвої армії УНР. На чолі полку брив участь у Першому Зимовому поході та українсько-польської військової кампанії 1920 р.

Дяченко Віктор Гаврилович (14.04.1892, с. Березова Лука, тепер Гадяцького району Полтавської обл. – 26.04.1971, США)

Крат Михайло Миколайович (06.08.1892, м. Гадяч. – 08.08.1979, США) – полковник Армії УНР (генерал-хорунжий в еміграції). Походив з дворянської родини, з м. Гадяч Полтавської губернії. Закінчив 1-й кадетський корпус (м. Санкт-Петербург), Павлівське військове училище (1911), вийшов підпоручиком до 93-го піхотного Іркутського полку (Псков), у складі якого брав участь у Першій Світовій війні. За бій під Лодзю 07.11.1914 р. був нагороджений орденом Святого Георгія IV ступеня (отримав три кульових поранення). У 1917 р. – підполковник за бойові заслуги. З грудня 1917 р. – помічник начальника оперативного відділу штабу Київської військової округи. З квітня 1918 р. – помічник Гадяцької земської управи. З листопада 1918 р. – командир 33-го пішого Охтирського полку військ Директорії. З 16.01.1919 р. начальник Республіканської дивізії Дієвої армії УНР. З середини лютого 1919 р. – помічник начальника Запорізької дивізії (з середини травня – 6-та Запорізька дивізія Дієвої армії УНР). З 18.08.1919 р. – командир 8-го Чорноморського полку 3-ї Залізної дивізії Дієвої армії УНР. Учасник Першого Зимового походу: начальник штабу Збірної Запорізької дивізії. У 1920 р. – член військової делегації УНР до головнокомандувача Російської армії П. Врангеля. Восени 1921 р. – командир 1-го дивізіону Окремого (Алмазівського) кінно-гірського гарматного дивізіону Армії УНР.

Лазуренко Степан Савич (28.12.1892, м. Гадяч. – 27.02.1969, США) – військовий діяч, полковник Армії УНР (в еміграції). Закінчив Гадяцьку гімназію, навчався в Полтаві на учительських курсах губернського земства. З початком Першої Світової війни добровольцем пішов на фронт, вислужився до штабс-капітана, за виявлену в боях хоробрість і відвагу нагороджений золотою зброєю і Георгіївським хрестом. Після лютневої революції 1917 брав активну участь у творенні українського війська, зокрема Богданівського полку, воював на Полтавщині, служив курінним у Дорошенківському полку Запорізької дивізії, боронив від більшовиків станцію Крути. У 1919, очоливши Богданівський полк, воював проти денікінців і червоних. Згодом емігрував, проживав у Чехословаччині, Німеччині, США. Похований на цвинтарі Баунд-Брук.

Марченко Тимофій Митрофанович (21.02.1900, с. Свинарне Гадяцького повіту Полтавської губернії, тепер с. Соснівка Гадяцького району Полтавської обл. – 01.07.1920)

Мешковський Євген Васильович (12.02.1882, Полтавщина – 06.07.1920, Тернопіль) – український військовий, керівник генерального штабу Армії УНР. З 10.03.1918 працює в українському Генеральному штабі в Києві; читає лекції з політичної географії в Інституті Близького Сходу. 26.02.1919 призначили начальником штабу східного фронту. У лютому 1920 р. Петлюра викликав Мешковського до Варшави і, після відповідного інструктажу, відрядив його до Кременця, щоб він сформував генеральний штаб нової Української армії УНР, яка спільно з польськими військами мала виступити проти більшовиків. Мешковський отримав ранг першого генерал-квартирмейстера генштабу.

Омельченко Тиміш Петрович (1895, с. Вербки, тепер Семенівського району Полтавської обл. – 06.09.1955, Канада)

Петлюра Олександр Васильович (29.08.1888, м. Полтава – 04.03.1951, Канада)

Тютюнник Василь Никифорович (17.07.1890, хут. Куторжиха Хорольського повіту Полтавської губ., тепер с. Куторжиха Хорольського району Полтавської обл. – 12.12.1919, Рівне) командувач Дієвої армії УНР у 1919 р. Походив з селян, народився на хуторі Куторжиха (нині – у складі м. Хорол) Хорольського повіту Полтавської губернії. Закінчив Хорольське 4-класне міське училище, Тифліське військово-училище за 1-м розрядом (06.08.1912). Вийшов підпоручиком до 25-го Сибірського стрілецького генерала Кондратенка полку (Іркутськ), у складі якого брав участь у Першій Світовій війні. З 15.10.1914 р. – в. о. начальника команди кінних розвідників. З 16.01.1915 р. – начальник команди, на цій посаді відбув всю Першу Світову війну. Останнє звання у російській армії – капітан (з 22.06.1917 р.).

29.09.1917 р. відбув на постійну роботу до складу Української ради 2-ї армії Західного фронту, голова цієї ради. З березня 1918 р. – помічник начальника розвідчої частини оперативного відділу Генерального штабу УНР, у подальшому – Армії Української Держави. З 15.11.1918 р. – начальник оперативного відділу штабу Дієвої армії УНР. З 31.12.1918 р. – 1-й помічник

начальника штабу Дієвої армії УНР (на який у той час були покладені і завдання Генерального штабу). З 22.01.1919 р. – помічник начальника штабу Дієвої армії УНР. З 26.07.1919 р. – командувач Дієвої армії УНР. 08.09.1919 р. був усунутий з посади командарма і зарахований до резерву. 05.11.1919 р. з особистого наказу С. Петлюри знов повернувся на посаду командувача Армії УНР. 06.12.1919 р. хворим на тиф у важкому стані був перевезений на територію, зайняту польською армією. Помер від тифу у Рівному. Похований на міському цвинтарі у м. Рівне.

Чабанівський Василь Федорович (25.02.1887, м-ко Лютенька, тепер с. Лютенька Гадяцького району Полтавської обл. – 19.08.1963, США)

Чайковський Анатолій Олександрович (16.06.1881, м-ко Оржиця, тепер смт, райцентр Полтавської обл. – ?)

Чеботарів Микола Юхимович (11.10.1884, м. Полтава – 04.02.1972)

Чижевський Григорій Павлович (23.10.1886, с. Ціпки, тепер Гадяцького району Полтавської обл. – 1936)

Чижевський Микола Павлович (01.10.1891 – ?)

Шаруда Олександр (1901 с. Шишаки Миргородського повіту, тепер смт, райцентр Полтавської обл. – 15.01.1970, Канада)

Шестопал Ларіон Петрович (06.07.1896, Кременчуцький повіт Полтавської губернії – ?)

Шпилинський Олександр Опанасович (18.08.1894, м. Полтава – ?)

Яновський Микола Львович (Гоголь-Яновський) (18.01.1874, Миргородський повіт Полтавської губернії – ?) – генерал-хорунжий Армії УНР. Один з нащадків письменника М. В. Гоголя. Походив з дворян Полтавської губернії. Закінчив Петровський Полтавський кадетський корпус, Михайлівське артилерійське училище (1895), Офіцерську артилерійську школу. Служив у лейб-гвардії 3-й артилерійській бригаді (Варшава). З 06.12.1911 р. – полковник. З 18.10.1913 р. – командир 5-ї батареї лейб-гвардії 3-ї артилерійської бригади. З 28.06.1916 р. – командир 2-го дивізіону лейб-гвардії 3-ї артилерійської бригади. За відвагу у боях був нагороджений Георгіївською зброєю. Останнє звання у російській армії – полковник. З 05.12.1917 р. – командир 3-ї Гвардійської артилерійської бригади, начальник Гвардійської стрілецької дивізії, уповноважений з українзації 2-го Гвардійського корпусу. З кінця 1917 р. – уповноважений з організації Вільного Козацтва на Полтавщині. У березні 1918 р. увійшов з кадрами Вільного Козацтва Полтавщини до Кінно-Гайдамацького полку ім. К. Гордієнка Армії УНР. З 20.03.1918 р. – голова ремонтної комісії на Чернігівщині. З жовтня 1918 р. – кошовий отаман Українського Козацтва на Херсонщині. З 20.12.1918 р. перебував у відпустці в Лубнах, де потрапив під більшовицьку окупацію. У 1919 р. – на початку 1920 р. переховувався від більшовицької та білогвардійської мобілізацій на Київщині, під псевдонімом «Пилипенко» працював робітником на клеєварному заводі, лісових розробках. 28.05.1920 р. прибув до Вінниці у розпорядження української армії, а 10.06.1920 р. – до штабу Армії УНР. З 13.06.1920 р. – інспектор артилерії Армії УНР. 02.08.1921 р. був підвищений до звання генерал-хорунжого. Подальша доля невідома.

Янченко Володимир Ананійович (11.04.1882, с. Василівка, тепер Чутівського району Полтавської обл. – ?) – генерал-хорунжий Армії УНР. Походив з родини спадкового почесного громадянина. Закінчив Полтавське реальне училище, Київське піхотне юнкерське училище (1903), вийшов підпоручиком до 201-го піхотного резервного Лебединського батальйону (з 01.01.1904 р – полку). Згодом служив у 129-му піхотному Бессарабському полку (Київ). На початку Першої світової війни був переведений до 277-го піхотного Переяславського полку, що формувався з частини 129-го Бессарабського, командував ротою, батальйоном. З 01.06.1916 р. – підполковник. З 27.01.1917 р. – помічник командира полку. З 08.02.1917 р. – полковник. З 01.03.1917 р. – командир 277-го піхотного Переяславського полку. З 09.12.1917 р. – командир 3-го Українського запасного полку у Чернігові. 10.02.1918 р. був демобілізований. З 23.10.1918 р. – військовий писар Чернігівського Коша Українського Козацтва. З 27.11.1918 р. – помічник отамана Коша. З 16.12.1918 р. – губернський комендант на Чернігівщині. З 18.12.1918 р. (за сумісництвом) – начальник 5-го Чернігівського корпусу військ Директорії. З 08.03.1919 р. – у резерві старшин штабу Дієвої армії УНР. З 07.05.1919 р. – начальник 17-ї дієвої дивізії Північної групи Дієвої армії УНР. З 31.05.1919 р. – командир 3-го пішого Подільського полку (переформованого з 17-ї дієвої дивізії) 1-ї Північної дивізії Дієвої армії УНР. З 04.06.1919 р. – начальник 4-ї Холмської (згодом – Сірожупанної) дивізії Дієвої армії УНР. 05.09.1919 р. залишив посаду, перебував у розпорядженні начальника Генерального штабу Дієвої армії УНР. З 05.10.1919 р. – начальник етапної дільниці ч. 3. З 06.12.1919 р. – у розпорядженні штабу Збірної Київської дивізії Дієвої армії УНР. Учасник Першого Зимового походу. Лицар Залізного Хреста. Протягом 11.02.–03.03.1920 р. – в. о. начальника Київської дивізії. З 06.04.1920 р. – штаб-старшина для особливих доручень штабу дивізії. З 17.09.1920 р. – другий помічник командира 4-ї Київської дивізії Армії УНР. З 23.12.1920 р. – т. в. о. командира 10-ї бригади 4-ї Київської дивізії Армії УНР. Протягом 20.04.-14.05.1921 р., 21–28.06.1921 р., 19–24.07.1921 р. виконував обов'язки начальника 4-ї Київської дивізії Армії УНР. 22.10.1921 р. вибув з табору в Олександрові Куявським для участі у Другому Зимовому поході. З 27.10.1921 р. – начальник Київської повстанчої дивізії у Другому Зимовому поході. З 01.11.1921 р. – генерал-хорунжий. 19.11.1921 повернувся до Польщі після невдачі Другого Зимового походу. 14.12.1921 р. повернувся до табору в Олександрові Куявському, прийняв посаду начальника 4-ї Київської дивізії Армії УНР. У 1920-х рр. жив на еміграції у Польщі. Подальша доля невідома.

Отамани повстанських загонів

Біленький Іван (1894, м-ко Решетилівка, тепер смт, райцентр Полтавської обл. – ?)

Вовк Володимир Васильович (1898, хут. Флорівка, тепер с. Флорівка Чутівського району Полтавської обл. – 29.08.1921, м. Харків ?)

Гресь Володимир Васильович («Гонта») (1893, м-ко Чорнухи, тепер смт, райцентр Полтавської обл. – 1959)

Коваль Олександр Іванович (1897, с. Петрівка-Роменська, тепер Гадяцького району Полтавської обл. – ?)

Крупський Іван Прокопович (? – ?)

Куред Гаврило Тарасович («Чорний») (1887, с. Борисівка Переяславського повіту Полтавської губернії, тепер Київської обл. – 08.11.1926)

Левченко Андрій Іванович (1897, хут. Гречани Кобеляцького повіту Полтавської губернії, тепер не існує – 1923, Полтава)

Мандик Максим (? , с. Мала Загрунівка Зіньківського повіту Полтавської губернії – 1922, Полтава ?) – учасник Першої Світової та громадянської воєн, керівник антибільшовицького повстання

Новохацький Петро Іванович («Шуба») (1899 – 1921)

Пишалка Дмитро Федорович (1890, с. Попівка, тепер Миргородського району Полтавської обл. – 18.05.1929)

Савченко Іван Григорович («Нагірний») (1895, м-ко Вереміївка Золотоніського повіту Полтавської губернії – 1923)

Христовий Леонтій Остапович (1898, хут. Скажениковий, поблизу м-ка Лютенька, тепер с. Лютенька Гадяцького району Полтавської обл. – 1921, м. Зіньків) – учасник Першої Світової та громадянської воєн, керівник антибільшовицького повстання у 1919 – 1921 рр. на території Гадяцького і Миргородського повітів.

Чаплін Костянтин Дмитрович(«Чорнота») (21.05.1895, м. Полтава – ?)

Політичні, громадські і культурні діячі

Гаврилко Михайло Омелянович (05.09.1882, хут. Свинківка поблизу с. Рунівщина Полтавського повіту Полтавської губернії, тепер Полтавського району Полтавської області – 1920, Полтава)

Грудницький Олександр Григорович (Олесь, Олелько) (10.07.1892, м. Полтава – 28.08.1921)

Дорошенко Володимир Вікторович (03.10.1879, С-Петербург – 25.08.1963, США)

Жук Андрій Ількович (01.07.1880, с. Вовчик, тепер Лубенського району Полтавської обл. – 03.09.1968, Відень, Австрія) – український громадсько-політичний діяч, дипломат і публіцист. Від 1905 — один з лідерів Української соціал-демократичної робітничої партії, член ЦК УСДРП, співробітник друкованих партійних органів «Селянин», «Гасло» й інших. Через свою політично-національну діяльність відбув два терміни в ув'язненні: в Харкові (1904) та Лук'янівській в'язниці (1906–1907). Від 1909 почав підтримувати «ревізіоністичну» течію в УСДРП, за що зрештою був виключений з партії в 1911 році. 1912 - заснував Український інформаційний комітет, на основі якого з початком Першої Світової війни був утворений Союз визволення України. У серпні 1914 переїхав до Відня. 1914 – 1918 - один із засновників і чільних членів Союзу Визволення України, Головної Української Ради (1914–1915), Загальної Української Ради (1915–1916, від Наддніпрянської України), Боевої управи УСС (1915–1920). Перебував на дипломатичній службі в посольстві Української Держави, згодом УНР у Відні та радник МЗС УНР. Був одним з

співробітників Симона Петлюри. Працював в екзилі референтом диктатора ЗО УНР Є.Петрушевича.

Заливчий Андрій Іванович (14.10.1892, с. Міські Млини, нині Зіньківського району Полтавської області – 13.12.1918, м. Чернігів)

Коваленко Григорій Олексійович (Грицько) (05.02.1868, с. Липняки Переяславського повіту Полтавської губернії, тепер Київської обл. – 15.12.1937, м. Полтава) – український письменник, журналіст, історик, художник, громадський діяч, репресований у 1917 р. З 1905 по 1917 рр. працював у Полтавській міській думі. У 1905 – 1906 рр. разом з Панасом Мирним видавав тижневик «Рідний край». У 1917 р. був обраний на посаду інспектора позашкільної освіти Полтавської губернії. Арештований у 1937 р. за звинуваченням у націоналізмі та розстріляний у Полтавській міській в'язниці 28.10.1937 р.

Косач Олена Петрівна (Олена Пчілка) (17(29).06.1849, м. Гадяч, нині райцентр Полтавської обл. – 04.10. 1930, м. Київ)

Крат Павло Георгійович (15.10.1882, с. Красна Лука, тепер Гадяцького району Полтавської обл. – 25.12.1952, Канада)

Леонтович Володимир Миколайович (05.08.1866, Полтавщина – 10.12.1933, Прага) – український громадський та політичний діяч, письменник і меценат, за фахом правник, видавець. У 1917 році - один із засновників Центральної Ради, в період гетьманату - міністр земельних справ у кабінеті Лизогуба. Спільно з Є. Чикаленком розробив проект земельної реформи, який сучасники вважали одним із найдемократичніших у світі.

Лівіцький Андрій Миколайович (27.03.1879, хут. Красний Кут Золотоніського повіту Полтавської губернії – 17.01.1954, Німеччина) – визначний український державний і політичний діяч, губернський комісар Тимчасового уряду, міністр юстиції УНР, голова Ради Міністрів УНР, після смерті С.В.Петлюри – Президент УНР в екзилі, у 1903–1906 рр. очолював осередок РУП у Лубнах на Полтавщині. Під час революції 1905 р. був головою «Лубенської республіки», а також очолював загін громадської самооборони, котрий складався із шести бойових дружин.

Міхновський Микола Іванович (1873, с. Турівка Прилуцького повіту Полтавської губернії, тепер Чернігівської обл. – 03.05.1924, м. Київ) – український політичний і громадський діяч, адвокат, публіцист, перший ідеолог українського націоналізму та організатор війська.

О'Коннор-Вілінська Валерія Олександрівна (09.12.1866, с. Миколаївка Кременчуцького повіту Полтавської губернії, тепер Кобеляцького району Полтавської обл. – 19.12.1930, Подєбради)

Островський Олександр Павлович (Олелько) (1887, м. Золотоноша, тепер Черкаської обл. – 26.06.1919, м. Київ)

Порш Микола Володимирович (19.10.1879, м. Лубни -16.04.1944, м. Берлін)

Рудичів Іван Опанасович (28.05.1881, м-ко Кишеньки, тепер с. Кишеньки Кобеляцького району Полтавської обл. – 28.10.1958, м. Париж)

Сірик Лук'ян Григорович (1890, с. Лукім'я, тепер Оржицького району Полтавської обл. – ?)

Степаненко Олександр Федорович (? – 1924,)

Стенька Яків Миколайович (21.11.1883, м-ко Старі Санжари, тепер с. Старі Санжари Новосанжарського р-ну Полтавської обл. – 22.02.1920, м. Харків) – громадський і державний діяч, член УПСР, очолював Селянську Спілку на Полтавщині. Був головою Полтавської повітової земської управи (1917), товаришем міністра земельних справ в уряді УНР. У 1918 – 1919 рр. – інструктор і член правління Полтавської спілки споживчих товариств (ПССТ). У листопаді 1919 р. заарештований денікінцями і вивезений до м. Ростов. Звільнений червоними. Повертався додому, захворів на тиф і помер у м. Харкові.

Токаревський Михайло Дмитрович (20.02.1884, с. Семенівка, тепер Машівка, смт, райцентр Полтавської обл. – 1974, м. Львів) – громадсько-політичний діяч, кооператор, член Центральної Ради, один з організаторів і керівників Юнацької Спілки, згодом діяльний член УСДРП, на початку 20-х років став фундатором і першим директором Полтавського агрокооперативного технікуму (нині Полтавська Державна Аграрна Академія), член Полтавського товариства «Просвіта»

Чижевський Павло Іванович (1860, м. Гадяч. – 1925, Женева)

Шемети (брати):

Шемет Володимир (1873, хут. Олександрівка Лубенського повіту Полтавської губернії – 14.05.1933, м. Київ),

Шемет Сергій (1875, хут. Олександрівка Лубенського повіту Полтавської губернії – 05.05.1957, Мельбурн, Австралія) – український громадський та політичний діяч, журналіст та діяч монархічного руху, один з засновників Української Партії Хліборобів-Демократів у м. Лубни (1917). Походить із старовинного шляхетського роду Шеметі-Кежгайлів. Закінчив Технологічний інститут у м. Петербург, де очолював Українську студентську громаду. З 1902 провідний діяч Української Народної Партії. Видавець газети «Хлібороб» у м. Лубни (1905). У квітні 1918 р. належав до ініціаторів скликання Хліборобського конгресу, на якому було проголошено було проголошено Гетьманом України П.П.Скоропадського. В еміграції з 1919 р. разом з В.Липинським активний у монархістському Українському Союзі Хліборобів-Державників (1920). У 1920 – 1925 рр. – співредактор журналу «Хліборобська Україна» та інших гетьманських видань. Особистий секретар Гетьмана П.П.Скоропадського в еміграції та член Ради Присяжних. На еміграції мешкав у м. Тарнові, Відні, Берліні, Парижі. Згодом – у Австралії. Один з засновників українських організацій Австралії.

Шемет Микола (1882, хут. Олександрівка Лубенського повіту Полтавської губернії – 1917)

Янко Олександр Петрович (11.04.1879, м-ко Старі Санжари, тепер с. Старі Санжари Новосанжарського р-ну Полтавської обл. – 22.09.1938, м. Київ)

**Депутат Полтавської
обласної ради**

А.М.Ханко

Додаток №2
до рішення
_____ сесії обласної ради
сьомого скликання
від _____

ПОЛОЖЕННЯ
про порядок занесення до Списку пам'яті поборників державної
незалежності України – учасників подій Української революції
1917-1921 років Полтавської обласної ради

Список Пам'яті поборників державної незалежності України – учасників подій Української революції 1917-1921 років Полтавської обласної ради (далі – Список) засвідчує визнання заслуг громадян перед Україною і Полтавщиною.

До Списку можуть бути занесені історичні особи, життя яких пов'язане з Україною та Полтавською областю, які мають вагомі особисті заслуги в творенні незалежної Української держави, захисті національних інтересів та державного суверенітету України.

Право на внесення кандидатур для занесення до Списку мають депутати обласної ради, постійні комісії обласної ради, обласна державна адміністрація, міські ради міст обласного значення, районні ради, громадські організації, наукові установи та організації.

Пропозиції подаються до обласної ради та погоджуються постійною комісією Полтавської обласної ради з питань освіти, науки та культури. До пропозицій додаються коротка біографія претендента та відомості про його заслуги.

Занесення до Списку проводиться один раз на рік за розпорядженням голови обласної ради та приурочується до 14 жовтня – Дня захисника України та оприлюднюється в обласних засобах масової інформації.

Список Пам'яті поборників державної незалежності України – учасників подій Української революції 1917-1921 років Полтавської обласної ради зберігається в обласній раді.

Депутат Полтавської
обласної ради

А.М.Ханко

ПОЯСНЮВАЛЬНА ЗАПИСКА
до рішення сесії «Про увічнення пам'яті поборників державної
незалежності України – учасників подій Української
революції 1917-1921 років»

Відповідно до Указу Президента України від 22 січня 2016 року № 17/2016 «Про заходи з відзначення 100-річчя подій Української революції 1917-1921 років», 2017 рік оголошено роком Української революції 1917-1921 років.

Окремою нормою цього Указу було надане доручення Кабінету Міністрів України «забезпечити підготовку в двомісячний строк Українським інститутом національної пам'яті разом із Національною академією наук України та представниками громадськості Переліку найважливіших пам'ятних дат і визначних діячів Української революції 1917-1921 років». На сьогодні зазначений перелік існує тільки у вигляді проекту.

Полтавським краєзнавчим музеєм ім. Василя Кричевського спільно із Державним архівом Полтавської області та Полтавським національним педагогічним університетом ім. В.Г. Короленка розроблено орієнтовний Список видатних поборників державної незалежності України – учасників подій Української революції 1917-1921 років, життя і діяльність яких пов'язані з історією Полтавщини. Зазначений Перелік не є вичерпним. Під час продовження науково-пошукової роботи можуть бути виявлені нові прізвища активних учасників подій Української революції.

Відповідно до цього Списку обласній державній адміністрації, районним державним адміністраціям, районним радам, виконавчим комітетам міст обласного підпорядкування, об'єднаним територіальним громадам області необхідно опрацювати питання меморіалізації визначних постатей Української революції 1917-1921 років – наших земляків, зокрема, шляхом спорудження меморіалів, пам'ятників, встановлення пам'ятних знаків, меморіальних дощок, упорядкування поховань на території області загиблих воїнів українських збройних формувань, учасників Української революції 1917-1921 років, відповідного найменування/перейменування вулиць, навчальних закладів, проведення заходів військово-патріотичного характеру із залученням учасників антитерористичної операції у Донецькій та Луганській областях, громадських об'єднань.

Метою цієї роботи буде вшанування традицій боротьби за незалежність і соборність України та військової звитяги захисників рідної землі, творців національної державності, висвітлення історичного значення подій, пов'язаних із визвольною боротьбою початку ХХ століття та утвердженням української державності. Проведена робота сприятиме подальшій популяризації історії українського державотворення та приверненню уваги до національно-визвольної боротьби українців, патріотичного виховання громадян, формування національної ідентичності.

Про проведену роботу органи виконавчої влади та місцевого самоврядування Полтавської області щорічно інформують Управління культури Полтавської облдержадміністрації, яке, після узагальнення інформації, інформує Полтавську обласну раду. Контроль за виконанням рішення покладається на постійну комісію Полтавської обласної ради з питань освіти, науки, культури.

Депутат Полтавської
обласної ради

А.М.Ханко